

DE KLOKKENMAKER

DE
KLOKKENMAKER

MITCH ALBOM

ROMAN

DE KLOKKENMAKER

Originally published under the title 'The Time Keeper'

Copyright © 2012 Mitch Albom, Inc.

Oorspronkelijke uitgever: Hyperion

Copyright © 2014 Nederlandse uitgave: Uitgeverij De Barbaar

Auteur: Mitch Albom

Vertaling: Ralph van der Aa

Redactie: Monica van Bezooijen

Omslagontwerp: Studio Vrolijk

Typografie: Iddo Hoekstra

Jaar van uitgave: augustus 2014

Uitgave: De Barbaar, Hoornaar, Nederland

ISBN: 978-90-5999-904-6

NUR: 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een databank, of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook – elektronisch, mechanisch, gekopieerd, gescand of op enige andere wijze – behalve voor korte citaten in recensies of artikelen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical, photocopy, recording, scanning, or other – except for brief quotations in critical reviews or articles, without the prior written permission of the publisher.

Dit boek, dat over tijd gaat, is opgedragen aan Janine,
die het leven tot de laatste minuut de moeite waard maakt.

proloog

1

Een man zit in zijn eentje in een grot.

Hij heeft lang haar. Zijn baard hangt tot op zijn knieën. Hij zit met zijn kin in zijn handen.

Hij sluit zijn ogen.

Hij luistert ergens naar. Stemmen. Eindeloos veel stemmen. Ze stijgen op uit een plas in een hoek van de grot.

Het zijn de stemmen van mensen op aarde.

Ze willen maar één ding.

Tijd.

Eén van die stemmen is van Sarah Lemon.

Zij is een tiener in onze tijd en ligt languit op een bed. Ze kijkt naar een foto op haar smartphone van een knappe jongen met donkerbruin haar.

Vanavond ziet ze hem. Vanavond om halfnegen. In haar enthousiasme zegt ze het hardop – *halfnegen! halfnegen!* – en ze vraagt zich af wat ze aan zal trekken. De zwarte spijkerbroek? Het topje? Nee. Ze vindt haar armen lelijk. Iets met lange mouwen.

‘Ik heb meer tijd nodig,’ zegt ze.

Eén van die stemmen is van Victor Delamonte.

De rijke tachtiger zit in de spreekkamer van een dokter. Zijn vrouw zit naast hem. Op een onderzoekstafel ligt een vel papier.

‘We kunnen niet veel doen,’ zegt de dokter met zachte stem. De maandenlange behandeling heeft niet gewerkt. De tumoren. De nieren.

Victors vrouw probeert iets te zeggen, maar de woorden blijven

steken. Alsof ze hetzelfde strottenhoofd hebben, schraapt Victor zijn keel.

‘Wat Grace wil vragen, is... hoeveel tijd heb ik nog?’

Zijn woorden – en die van Sarah – zweven omhoog naar de verre grot, waar de eenzame man met de baard zit. Deze man is Vader Tijd.

Misschien zie je hem als een soort sprookjesfiguur, als een afbeelding op een nieuwjaarskaart – een hoogbejaarde, verwilderd uitziende man die een zandloper vasthoudt en ouder is dan wie dan ook op onze planeet.

Maar Vader Tijd bestaat echt. En in werkelijkheid kan hij niet oud worden. Onder zijn onverzorgde baard en zijn weelderige haarbos – tekenen van leven, niet van dood – is zijn lichaam slank, zijn huid rimpelloos en is hij immuun voor alles waarover hij regeert.

Ooit, voordat hij God boos maakte, was hij een gewoon mens, voorbestemd om te sterven wanneer zijn dagen geteld waren.

Nu heeft hij een ander lot: in zijn grot moet hij luisteren naar alle smeekbeden die waar en wanneer ook ter wereld worden geuit – smeekbeden om meer minuten, meer uren, meer jaren, *meer tijd*.

Hij is hier al een eeuwigheid. Hij heeft de hoop opgegeven. Maar ergens tikt voor ons allemaal in stilte een klok. En er tikt er zelfs één voor hem.

Vader Tijd zal spoedig vrij zijn.

Dan zal hij terugkeren naar de aarde.

En voltooiën wat hij is begonnen.

het begin

2

Dit is een verhaal over de betekenis van tijd

en het begint lang geleden, aan het allereerste begin van de menselijke geschiedenis, met een jongen die blootsvoets een heuvel op rent. Vóór hem rent een meisje, ook op blote voeten. Hij probeert haar te pakken te krijgen. Zo gaat het vaak tussen jongens en meisjes.

Voor deze twee zal het altijd zo gaan.

De jongen heet Dor. Het meisje Alli.

Op deze leeftijd zijn ze bijna even groot. Ze hebben allebei een hoge stem en donker haar, en hun gezichten zitten onder de modder.

Terwijl Alli rent, kijkt ze met een grijns achterom naar Dor. Wat ze voelt zijn de eerste tekenen van liefde. Ze pakt een kleine steen en gooit die met een boog in zijn richting.

‘Dor!’ roept ze.

Terwijl hij rent, telt Dor zijn ademhalingen.

Hij is de eerste persoon op aarde die dat probeert – tellen, getallen maken. Hij begon door één vinger aan een andere te koppelen en elk paar zijn eigen geluid te geven en een waarde toe te kennen. Al snel telde hij alles wat los en vast zat.

Dor is een zachtaardig, gehoorzaam kind, maar hij heeft diepere gedachten dan de mensen om hem heen. Hij is anders.

En op deze bladzijde van de menselijke geschiedenis, één van de allereerste die is geschreven, kan één kind dat anders is de wereld veranderen.

Daarom houdt God hem in het oog.

‘Dor!’ roept Alli.

Hij kijkt op en lacht – hij lacht altijd naar Alli – en de steen landt bij zijn voeten. Hij houdt zijn hoofd een beetje schuin en in zijn hoofd vormt zich een gedachte.

‘Gooi er nog eens één!’

Alli gooit de steen hoog door de lucht. Dor telt op zijn vingers, een geluid voor één, een geluid voor twee...

‘Aaah!’

Hij wordt van achteren onderuitgehaald door een derde kind, Nim, een jongen die veel groter en sterker is dan hij. Met een triomfantelijk, kraaiend geluid duwt Nim een knie in Dors rug.

‘Ik ben koning!’

Alle drie de kinderen moeten lachen.

Ze rennen verder.

Probeer je eens een leven voor te stellen waarin de tijd niet wordt bijgehouden.

Dat lukt je waarschijnlijk niet. Je weet welke maand het is, welk jaar, welke dag van de week. Je hebt een klok aan de muur hangen, en er zit er één op het dashboard van je auto. Je hebt een rooster, een kalender, een vastgesteld tijdstip voor een etentje of om naar de film te gaan.

Maar overal om je heen wordt de tijd genegeerd. Vogels komen nooit te laat. Een hond kijkt niet op zijn horloge. Herten zitten er niet mee dat ze weer een jaar ouder zijn.

Alleen de mens meet de tijd.

Alleen de mens luidt om het uur de klok.

En daardoor gaat alleen de mens gebukt onder die verlamdende angst waar geen ander schepsel onder lijdt.

De angst dat men te weinig tijd heeft.

Sarah Lemon is bang dat ze te weinig tijd heeft.

Ze stapt onder de douche vandaan en rekent. Nog twintig minuten om haar haar te föhnen, een halfuur om zich op te maken, een halfuur om zich aan te kleden, een kwartier om ernaartoe te gaan.

Halfnegen, halfnegen!

De deur van haar kamer gaat open. Het is haar moeder, Lorraine.

‘Schat?’

‘Kloppen, mam!’

‘Oké, klop klop.’

Lorraine kijkt naar het bed. Ze ziet de opties uitgestald liggen: twee spijkerbroeken, drie T-shirts, een witte trui.

‘Waar ga je heen?’

‘Nergens.’

‘Heb je een afspraakje?’

‘Nee.’

‘Wit staat je goed, en...’

‘Mam!’

Lorraine zucht. Ze pakt een natte handdoek van de grond en gaat weer weg.

Sarah kijkt weer in de spiegel. Ze denkt aan de jongen. Ze knijpt in het vet om haar middel. Bah.

Halfnegen, halfnegen!

Ze gaat écht die witte trui niet aantrekken.

Victor Delamonte is bang dat hij te weinig tijd heeft.

Grace en hij stappen hun penthouse binnen. ‘Geef mij je jas maar,’ zegt Grace. Ze hangt hem in de kast.